Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 1000. Ἑξάμηνη δρχ.550. Τρίμηνη δρχ.300. Τὸ φύλλον δρ. 20
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ (ταχυδρομικαὶ ἐπιταγαί, τσὲκ κτλ.) ἀνωνύμως: «Πρὸς τὸ περιοδικὸν Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, ὁδὸς Εὐριπίδου, 42 — Ἀθήναι».

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (1879-1941)
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 49ος | *Ἀθῆναι, 11 Ἰουλίου 1942* | *Ἔτος 64ον.—Ἀριθ. 32*

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

— Κλεῖστε καλὰ τὴν πόρτα μὴν ξανάρθῃ κανένα! φώναξε ἡ λαίδη Ἔνσβορτ.

Κι' ὁρμώντας, πῆρε τὴ Λουκία καὶ τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά της.

— Πουλάκι μου, τῆς ἔλεγε, χρυσό μου παιδί! Πῶς φοβήθηκες!.. Τὸ μπουκαλάκι μὲ τὸν αἰθέρα! γρήγορα φέρτε μου τὸ μπουκαλάκι! Ἄχ, καὶ νερό! Φέρτε μου καὶ κρύο νερό! Καὶ ξύδι! καὶ κολώνια! Δὲ βλέπετε; Τὸ παιδὶ λιποθύμησε!

Ἀλήθεια, ἡ Λουκία εἶχε πέσει στὴν ἀγκαλιὰ τῆς γιαγιᾶς της ἀναίσθητη.

Ἡ καϊμένη ἡ κούκλα! πῶς νὰ βαστάξῃ σὲ τέτοια συγκίνηση; Τὴν ἐξάπλωσαν στὸ ντιβάνι, χλωμὴ σὰν πεθαμένη κι' ἄρχισαν νὰ τὴν ξεκουμπώνουν, νὰ τὴν τρίβουν, νὰ τὴ βρέχουν, ἐνῷ τὸ ἀμάξι ἔφευγε βιαστικὰ γιὰ νὰ φέρῃ τὸ γιατρό.

Ὁ Φίλιππος τὰ χρειάσθηκε. Δὲν φανταζόταν πῶς ἐν' ἀθῶο του ἀστεῖο — ἢ ἔστω καὶ πονηρὸ — θὰ εἶχε τόσο τραγικὸ τέλος. Κι' ἀφοῦ ἔκρυψε γρήγορα-γρήγορα στὴν τσέπη του τὸ ἄσπρο ἐκεῖνο πρᾶγμα καὶ μάζεψε τὴ μακριὰ μαύρη κλωστὴ ποὺ τὸ εἶχε δεμένο, ἀνέβηκε στὴν κάμαρά του κι' ἔπεσε στὸ κρεββάτι του. Φαντάσου — συλλογιζόταν — τί ἱστορίες θὰ εἶχε πάλι μὲ τὴ λαίδη Ἔνσβορτ!.. Κι' ἂν ἡ Λουκία πέθαινε; Αὐτὸς δὲν θὰ τὴν εἶχε σκοτώσει; Τί φοβερό!

Ἀλλὰ δὲν τὸ ἐπίστευε... Λιποθυμία ἦταν, θὰ περνοῦσε. Ἴσως μάλιστα καὶ ψεύτικη... Καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ, γελοῦσε ἀπὸ μέσα του μὲ τὴν κωμικὴ σκηνὴ ποὺ εἶχε παρακολουθήσει κρυμμένος πίσω ἀπὸ τὸ θυρόφυλλο...

Ὡστόσο ἡ Λουκία συνῆλθε γρήγορα. καὶ μάλιστα πρὶν ἔρθῃ ὁ γιατρός. Ὅταν ἔφτασε κι' αὐτὸς μὲ τάμάξι, εἶδε πῶς δὲν χρειαζόταν, ἐκάθησε μόλις δυὸ λεπτὰ — ὥς νὰ τοῦ διηγηθοῦν τί συνέβη — κι' ἔφυγε κρυφογελώντας...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη μπῆκε στὸ σαλόνι ὁ Βασέτος, ὁ μεγαλοπρεπὴς οἰκονόμος, ὁ ψυχρὸς καὶ τυπικός, ποὺ συμπαθοῦσε ὅμως τὸ Φίλιππο, ἂν καὶ δὲν τολμοῦσε νὰ τὸ δείχνῃ, γιατὶ καταλάβαινε πῶς οἱ «κυρίες» τὸν ἀντιπαθοῦσαν. Ἔλειπε τὴν ὥρα τῆς σκηνῆς, καὶ μὲ τὸ θάρρος ποὺ εἶχε σὰν παλιὸς ὑπηρέτης, ἐρχόταν νὰ ρωτήσῃ τί συνέβη καὶ ποιὸς ἀρρώστησε γιὰ νὰ φωνάξουν γιατρό.

—Ὁ Φίλιππος! τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ λαίδη Ἔνσβορτ, μόλις συγκρατώντας τὸ θυμό της. Ἐξαπόλυσε τὰ ἐλεεινά του ποντίκια καὶ μᾶς ἔκανε ἄνω κάτω! Ἡ μία Βὰν Νόρκωμ κόντεψε νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὸν τρόμο της. Εἶναι πράγματα αὐτά;

Ὁ Βασέτος ἀπόρησε πολύ.

—Μὲ τὴν ἄδειά σας, εἶπε, ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω. Δὲν μπορεῖ νὰ ἔκαμε τέτοιο ἀστεῖο ὁ κ. Φίλιππος.

—Ἀ! φώναξε ἡ λαίδη· θἀρνηθῇς τώρα πῶς τὰ ποντίκια του, ἐλεύθερα, ἔτρεχαν ἐδῶ μέσα σὰ στὸ σπίτι τους;

Ὁ Βασέτος ὑποκλίθηκε βαθιά:

— Μά... μὲ τὴν ἄδειά σας... τὰ εἴδατε;

—Ἐγὼ ὄχι, ὁμολόγησε ἡ λαίδη, ἀλλὰ τὰ εἶδε ἡ Ἑλένη.

— Ναί, εἶπε ἡ Ἑλένη· ἕνα τοὐλάχιστο τὰ εἶδα καὶ τὸ ἔδιωξα. Ἦταν ἄσπρο.

«—Ὦ, σᾶς παρακαλῶ! μὴν ζῆτε στὸν κὺρ-Βασέτο νὰ μοῦ πετάξῃ τὰ ὡραῖα ἄσπρα ποντικάκια!»

— Κι' ἐγὼ ἔνγοιωσα ἕνα ποὺ ἤθελε νἀνεβῇ στὸ τραπέζι, ἐπρόσθεσε ἡ Λουκία.

— Κι' ἐγὼ τὰ εἶδα ποὺ ἔτρεχαν, ἐδήλωσε κι' ἡ μαντμαζὲλ Ἄλμπυ. Τώρα, ἕνα ἦταν, πολλὰ ἦταν, δὲν μπορῶ νὰ πάρω ὅρκο.

Καινούργια ὑπόκλιση τοῦ οἰκονόμου.

— Βλέπετε λοιπόν; εἶπε. Ποῦ ἕνα, ποῦ πολλά! Κι' ἐγώ, μὲ τὴν ἄδειά σας, λέω πὼς δὲν ἦταν κανένα. Ξέρω καλὰ πὼς ὁ κ. Φίλιππος δὲν βγάζει ποτὲ τὰ ποντίκια του ἀπὸ τὸ κλουβί τους, καὶ ποτὲ τὸ κλουβί τους δὲν τὸ βγάζει ἀπὸ τὴν κάμαρά του.

— Μὰ τί θέλεις νὰ πῇς τώρα, Βασέτε; φώναξε ἡ λαίδη· πὼς ἦταν ὀπτικὴ ἀπάτη;

— Μὲ τὴν ἄδειά σας, τὸ βρήκατε! ἀποκρίθηκε ὁ οἰκονόμος, κάνοντας κι' ἄλλη ὑπόκλιση βαθύτερη ἀπ' ἄλες. Ναί, στοιχηματίζω πὼς ἦταν ὀπτικὴ ἀπάτη. Δὲν συμβαίνει κι' αὐτὸ καμμιὰ φορά; Τὸ κάτω κάτω μπορεῖ νἄταν καὶ κανένα ποντίκι τοῦ σπιτιοῦ, ἢ καμμιὰ μεγάλη κατσαρίδα... ξέρω κι' ἐγώ; Πάντως, εἶμαι βέβαιος πὼς ὁ κ. Φίλιππος δὲν ἀμόλησε τἄσπρα του ποντίκια. Μπά, Θεὸς φυλάξοι! Αὐτὸς τἄχει σὰν καὶ τί. Κι' ἂν ἔχανε κανένα; Ἔπειτα, δὲν ἤξερε πὼς θὰ τρομάζατε; Εἶν' εὐγενικὸ παιδί...

— Μεγάλη εὐγλωττία ἔχεις σήμερα, Βασέτε. Δὲν μᾶς δείχνεις καὶ τὴ ράχη;

— Μὲ τὴν ἄδειά σας, μυλαίδη! Ξέρετε πῶς τὴ ράχη δὲν τὴ δείχνω ποτέ, γιατί φεύγω πισωπερπατώντας... Νά, μὲ τὴν ἄδειά σας, ἔτσι φεύγω καὶ τώρα. Πάω νὰ ἰδῶ ποῦ βρίσκουνται τἄσπρα ποντίκια κι' ὁ κύριος Φίλιππος. Καὶ θὰ γυρίσω, μὲ τὴν ἄδειά σας, νὰ σᾶς πῶ.

Κι' ὁ ἀγαθὸς οἰκονόμος βγῆκε ὅπως εἶπε, πισωπερπατώντας, καὶ μετὰ πέντε λεπτὰ ξαναπαρουσιάσθηκε.

— Μὲ τὴν ἄδειά σας, εἶπε ὑποκλινόμενος, εἶναι καθὼς σᾶς εἶπα. Τἄσπρα ποντικάκια βρίσκουνται στὸ κλουβί τους, κι' ὁ κ. Φίλιππος, στὴν καμαρούλα του, διαβάζει Γραμματική.

— Μᾶς ἐφώτισες! ἀποκρίθηκε ἡ λαίδη Ἔνσβορτ. Κι' ἐπειδὴ ὁ κ. Φίλιππος διαβάζει Γραμματική, αὐτὸ σημαίνει;.. Ἔλα, ἔλα, πήγαινε καὶ μᾶς ἐσκότισες!

Ὁ Βασέτος ξαναβγῆκε, ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ξαναγύρισε. Καὶ συλλογιζόταν φαιδρά: «Τὴν ἐφώτισα ἢ τὴν ἐσκότισα;.. Ἂς εἶναι, ὁ μεγάλος της θυμὸς μοῦ φάνηκε πεσμένος. Κι' ἂν τὸ καϊμένο τὸ παιδὶ γλυτώσῃ καμμιὰ καλὴ τιμωρία, σὲ μένα θὰ τὸ χρωστάῃ».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'.

Ὁ Φίλιππος παρακαλεῖ γιὰ τὰ «παιδιά»

Τὸ βράδυ, δὲν ἐκάθησαν στὸ τραπέζι παρὰ ὁ κ. Ἔνσβορτ, ἡ γυναίκα του κι' ὁ Φίλιππος. Γιατὶ ἡ λαίδη, ποὺ μεγαλοποιοῦσε πάντα τὰ πράγματα, εἶχε ἀναγκάσει τὴν ἐγγονή της νὰ πέσῃ στὸ κρεββάτι, γιὰ νὰ συνέλθῃ τάχα ἀπὸ τὸ φόβο της, κι' ἔμεινε κι' ἐκείνη κοντά της, γιὰ νὰ τῆς κάνῃ συντροφιά, καί, φυσικά, κι' ἡ γκουβερνάντα γιὰ νὰ τὴν περιποιῆται.

Ὁ κύριος κι' ἡ κυρία Ἔνσβορτ, ποὺ εἶχαν μάθει τὴν κωμικοτραγικὴ ἱστορία μὲ τὰ ποντίκια, δὲν ἐπίστευαν οὔτε πὼς ἡ Λουκία εἶχε ἀρρωστήσει πραγματικά, οὔτε πὼς ὁ Φίλιππος ἦταν ἀνακατεμένος. Πῶς θὰ ἔβγαζε τὰ ποντίκια του ἀπὸ τὸ κλουβί τους, νὰ τρέχουν ἐλεύθερα, μὲ κίνδυνο νὰ τὰ χάσῃ, αὐτὸς ποὺ τὰ φύλαγε σὰν τὰ μάτια του, γιὰ νὰ τὰ παραδώσῃ στὸν πάτερ Ἰωσήφ; Ἡ Ἑλένη, ἀλήθεια, ἰσχυρίζόταν πὼς εἶδε τοὐλάχιστο ἕνα· ἀλλὰ ἢ θὰ ἦταν ποντίκι τοῦ σπιτιοῦ — κανένα σταχτί, ποὺ ἡ φαντασία της τὸ ἔκαμε ἄσπρο — ἢ μᾶλλον, ὅπως ἔλεγε ὁ Βασέτος, ὀπτικὴ ἀπάτη.

Ἀλλὰ ὁ Φίλιππος στὸ τραπέζι ἦταν ἀνόρεκτος, χλωμός, συλλογισμένος, ἀνήσυχος, τὰ μάτια του κάθε τόσο ἐδάκρυζαν· κι' ἀπ' αὐτὸ οἱ θετοί του γονεῖς ὑποπτεύουνταν πὼς κάτι μπορεῖ νἄξερε κι' αὐτός, κάτι νὰ ἔκρυβε...

— Τί ἔχεις, παιδί μου, τὸν ρώτησε μιὰ στιγμὴ ἡ κ. Ἔνσβορτ· μὴν εἶσαι ἄρρωστος;

— Ὄχι, μαμμά... κουρασμένος εἶμαι λιγάκι... Γι' αὐτὸ καὶ σᾶς ζητῶ τὴν ἄδεια νὰ πάω ἀπάνω, νὰ πλαγιάσω.

— Νὰ πᾶς, παιδί μου. Καὶ μὴ στενοχωριέσαι γι' αὐτὰ ποὺ ἔγιναν. Ἔννοια σου καὶ μεῖς θὰ πείσουμε τὴ λαίδη Ἔνσβορτ, ἄμα τῆς πέσῃ ἀκόμα ὁ θυμός, πὼς ἐσὺ δὲν φταῖς καθόλου.

Ὁ Φίλιππος κάτι θέλησε νὰ πῇ, ἀλλὰ ἐδίστασε, μετάνοιωσε καὶ τὸ κατάπιε. Κι' ἀφοῦ φίλησε τὴ μητέρα του τρυφερά, βγῆκε χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξη.

[Παράφραση ἀπὸ τὸ γαλλικὸ]

(Ἀκολουθεῖ) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΣΠΑΣΜΕΝΗ ΒΕΛΟΝΑ

ΙΝΔΙΚΟ ΑΝΕΚΔΟΤΟ

Ὁ Κεχελλῆς κι' ὁ γυιός του βρῆκαν μιὰ μέρα, στὸ δρόμο, μιὰ βελόνα. Ὁ Κεχελλῆς τὴν ἐσήκωσε. Ὁ γυιός του τοῦ εἶπε:

— Μά, πατέρα, δὲν βλέπεις ποὺ αὐτὴ ἡ βελόνα εἶναι σπασμένη; Δὲν ἔχει «μάτι»!

— Μάθε, παιδί μου, ἀποκρίθηκε σοβαρὰ ὁ Κεχελλῆς, πὼς καμμιὰ φορά, τὸ πιὸ ἀσήμαντο καὶ περιφρονημένο πρᾶγμα σὰν αὐτό, μπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ. Πάρε τὴ βελόνα καὶ φύλαξέ τη.

Τὸ παιδὶ τὸ ἔκαμε χωρὶς νὰ πῇ τίποτ' ἄλλο, ἀλλ' ἀπὸ μέσα του κορόϊδευε.

Ὅταν ἔφτασαν στὴν πύλη Μεχιντούρ, εἶδαν ἀκουμπισμένο στὸν τοῖχο ἕνα σκλάβο, ποὺ φαινόταν νὰ ὀπαφέρῃ πολύ. Ὁ ἀγαθὸς Κεχελλῆς τὸν ἐπλησίασε καὶ τὸν ρώτησε τί ἔχει.

— Ἐν' ἀγκάθι μπῆκε στὸ πόδι μου βαθιά, ἀποκρίθηκε κλαίγοντας ὁ σκλάβος· δὲν μπορῶ πιὰ νὰ περπατῶ!

Ὁ Κεχελλῆς κοίταξε τὸ γυιό του. Αὐτὸς κατάλαβε καὶ τοῦ ἔδωσε τὴ σπασμένη βελόνα ποὺ, ἂν δὲν εἶχε «μάτι», εἶχε ὅμως «μύτη». Καὶ μ' αὐτὴν ὁ γέρος ἔβγαλε τὸ ἀγκάθι ἀπ' τὸ πόδι τοῦ σκλάβου, μπροστὰ στὸ γυιό, ποὺ κοίταζε λιγάκι ντροπιασμένος...

* — *

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ

— Στὸ χρόνο ἀπὸ τὸ θάνατό τοῦ Νικολάου Π. Παπαδοπούλου —

Μοῦ φαίνεται σὰ χτές, κι' εἶν' ἕνας χρόνος
ἀπ' τὴν ἀξέχαστην ἐκείνη μέρα
ποὺ ἀπὸ κοντά μας ἔφυγες, Πατέρα,
καὶ τὴν καρδιά μας πλημμύρισε ὁ πόνος.

Μᾶς ἔφυγες! Μὰ στήθηκέ Σου ὁ θρόνος
—κι' ἂν ἡ ψυχή Σου πετάει στὸν αἰθέρα —
βαθιὰ μὲς στὴν καρδιά μας, κι' αὐτοῦ πέρα
παντοτεινὰ θὰ μείνεις, τί εἶσαι ὁ Μόνος

ποὺ ἐμόχθησες γιὰ μᾶς στὴ ζήση Σου ὅλη
γιὰ «τὰ παιδιά Σου»—πόσα, Θέ μου, χρόνια! —
γιὰ νὰ καρποφορήσει τὸ περβόλι

τῆς νειότης, ποὺ τὴν ἀγάποῦσες τόσο!
Κι' ἐγώ... τὸν τάφο σου ἤρθα γιὰ νὰ στρώσω
—τὸ χρέος μου! — μ' εὐγνωμοσύνης κλώνια.

ΑΓΓΕΛΟΣ Ν. ΜΟΣΧΟΣ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΑΛΙΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

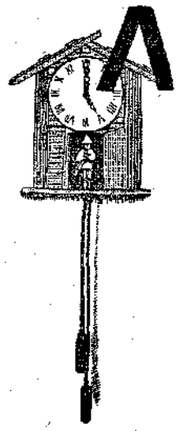

ΕΝΕ συχνά: «Κάθε πέρσυ καὶ καλύτερα». Ἡ ἀπαισιόδοξη αὐτὴ παροιμία ἐφαρμόζεται τώρα σὲ πολλά, καὶ προπάντων στὴν πνευματικὴ κίνηση, ποὺ τὴν ἀντιπροσωπεύουν περιοδικά, βιβλία, διαλέξεις, θεατρικὲς παραστάσεις κλ. Ὅλ' αὐτά, ἐκτὸς ἴσως ἀπὸ τὶς θεατρικὲς παραστάσεις, στὴν Ἀθήνα τώρα εἶναι λιγώτερα. Περιοδικά, ὁπωσδήποτε, βγαίνουν ἀκόμα μερικά. Ἀλλὰ νέο λογοτεχνικὸ βιβλίο — μὲ ποιήματα, διηγήματα, μυθιστόρημα, — δὲν βγαίνει σχεδὸν κανένα. Ποῦ καὶ ποῦ, σὰν ἄσπρη μύγα, μοῦ ἔρχεται καμμιὰ φυλλάδα ἀπὸ λίγες σελιδούλες, μὲ ποιήματα συνήθως, ποὺ ὁ νέος ποιητής, φιλόδοξος κι' ἀνυπόμονος, ξόδεψε ὅ,τι εἶχε καὶ δὲν εἶχε γιὰ ν' ἀγοράσῃ λίγο πανάκριβο χαρτὶ καὶ νὰ τὰ τυπώσῃ. Τὸ μόνο καλὸ εἶναι ποὺ τὰ ἔξοδά του θὰ τὰ βγάλῃ. Γιατὶ μ' αὐτὴ τὴν ἔλλειψη, τὴ σπανιότητα νέων βιβλίων, οἱ φιλαναγνῶστες ἀγοράζουν ὅ,τι καὶ νἄναι καὶ σὲ ὁποιαδήποτε τιμή. Ὁ νέος ποιητὴς διατίμησε τὴ συλλογούλα του 200, ἂς ποῦμε, δραχμές; θὰ βρεθοῦν ἀρκετοὶ ἀγοραστὲς ποὺ θὰ τὶς δώσουν. Ἄλλωστε καὶ τὰ παλιὰ βιβλία εἶναι σήμερα πολὺ ὑπερτιμημένα. Συνηθισμένου ὄγκου τόμος, ποὺ προπολεμικὰ πουλιόταν 30, 40, τὸ πολὺ 50 δραχμές, πουλιέται 300, 400, 500, κι' ἔχει ὁ Θεός...

Ἄλλη φορά, ὅταν μοῦ ἔμενε καμμιὰ ὥρα ἐλεύθερη ἀπὸ τὴν ἐργασία μου — καὶ συνήθως τὸ βράδυ, ἀφοῦ τὴν τελείωνα — δὲν εἶχα παρὰ νὰ κάμω ἔτσι τὸ χέρι μου, κι' ἀπὸ τὴ στίβα τῶν βιβλίων ποὺ ἦταν πάντα σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ τραπεζιοῦ μου, νὰ τραβήξω ἕνα καὶ νὰ διαβάσω, εἴτε κομμένο κι' ἀρχισμένο, εἴτε ἄκοπο, ποὺ τὸ ἔκοβα καὶ τὸ ἄρχιζα ἐκείνη τὴν ὥρα. Ἦταν τὰ νέα, λογοτεχνικὰ ὡσεπιτοπλεῖστον βιβλία, ποὺ μοῦ ἐχάριζαν οἱ συγγραφεῖς τους, καὶ περίμεναν ἐκεῖ τὴ σειρά τους νὰ τὰ διαβάσω — ὅσα ἄξιζαν τουλάχιστο, γιατὶ τἄλλα τὰ φυλλομετροῦσα ἁπλῶς — καὶ κατόπι νὰ τὰ τοποθετήσω στὴ βιβλιοθήκη μου. Ὅλα σχεδόν, στὴν πρώτη σελίδα, εἶχαν ἀφιερώσεις, ἄλλες θερμότατες, ἄλλες κοινές, τυπικές, καὶ μερικὲς — γιατὶ ὄχι; — ψυχρές. Κι' αἰσθανόμουν μιὰ ἐξαιρετικὴ εὐχαρίστηση νὰ βλέπω τὴ στίβα πάντα ψηλή, κάποτε καὶ πανύψηλη — τὶς γιορτὲς π. χ. τοῦ χειμῶνα, ὅταν γίνουνταν οἱ περισσότερες ἐκδόσεις — καὶ νὰ διαβάζω, τὰ ἐξετάζω, νὰ μαθαίνω τὰ νέα ἐκεῖνα βιβλία, ποὺ ἀντιπροσώπευαν τὴν πνευματικὴ κίνηση τοῦ μηνός, τοῦ δεκαπενθήμερου, κάποτε καὶ μόνο τῆς ἑβδομάδας, τόσο πολλὰ ἦταν. Καὶ τί χαρὰ γιὰ μένα, ὅταν μέσα σ' αὐτά, τὰ συνηθισμένα, τὰ μέτρια, συχνὰ καὶ τὰ ἄσχημα, ἀνακάλυπτα καὶ κανένα ἐξαιρετικό, ἔξοχο, ποὺ φανέρωνε ἕνα νέο συγγραφέα, ἕνα νέο ποιητή, ἄξιο νὰ τὸν προσέξω, νὰ τὸν ἐνθαρρύνω σὰν πρεσβύτερος, νὰ τὸν παρουσιάσω μὲ κανένα ἄρθρο μου στὴν ἐφημερίδα, ἢ καὶ μὲ καμμιὰ Ἐπιστολὴ στὴ «Διάπλασι»...

Τέτοιες εὐχαριστήσεις, τέτοιες χαρές, δὲν ἔχω πιὰ σήμερα. «Στίβα» στὴ γωνιὰ τοῦ τραπεζιοῦ μου δὲν ὑπάρχει. Κι' ὅταν μοῦ μένει καμμιὰ ὥρα ἐλεύθερη ἀπὸ τὴν ἐργασία μου, καταφεύγω στὴ βιβλιοθήκη μου καὶ τραβῶ στὴν τύχη κανένα βιβλίο παλιό... Ἔ, δὲν μπορῶ νὰ πῶ καὶ πὼς δὲν εὐχαριστιέμαι, ὅπως εὐχαριστιέται κανένας καὶ μὲ χαλάζι στὴν ἀναβροχιά. Γιατὶ πολλὰ ἀπὸ τὰ διαβασμένα αὐτὰ βιβλία εἶναι τόσο παλιά, ποὺ τὰ ἔχω ξεχάσει καὶ τὰ διαβάζω σχεδὸν σὰν καινούργια. Ἄλλα, πάλι, δὲν τὰ ἔχω διαβάσει ποτέ, εἴτε γιατὶ τὰ ἔλαβα σὲ καιρὸ ποὺ ἤμουν πνιγμένος ἀπὸ ἄλλες δουλειές, ἀπὸ ἄλλα ἀναγκαῖα διαβάσματα, καὶ τὰ ξέχασα· εἴτε γιατὶ βρίσκουνταν ἀνέκαθεν, «ἀπὸ ἀμνημονεύτου», στὴ βιβλιοθήκη μου, ποὺ βέβαια δὲν τὴν ἔχω διαβάσει ὁλάκερη· εἴτε γιατὶ ἔτυχε νὰ τἀποκτήσω, ἢ νὰ τἀνακαλύψω καταχωνιασμένα κάπου τελευταῖα. Καὶ πολλὰ ἀπὸ τἀδιάβαστα αὐτὰ βιβλία εἶναι σπουδαιότατα. Φτάνει μόνο νὰ σᾶς πῶ πὼς αὐτὲς τὶς ἡμέρες, ἐλλείψει νέων βιβλίων, κατόρθωσα — ἢ μπορῶ νὰ πῶ, ἐπωφελήθηκα — νὰ διαβάσω τὴν «Κυρία Μποβαρύ» τοῦ Φλωμπέρ, καὶ τὶς «Ἐξομολογήσεις» τοῦ Ρουσσώ. Νά, δυὸ κλασσικὰ βιβλία ποὺ ἔπρεπε νὰ τὰ εἶχα διαβάσει, ἀλλὰ δὲν ἔτυχε ποτέ. Τὴν «Κυρία Μποβαρὺ» τὴν ἤξερα βέβαια ἀπέξω ἀπὸ τὶς κριτικὲς καὶ τὶς συζητήσεις πάνω σ' αὐτὴν («μποβαρισμὸς» κτλ.) Κι' ἴσως γι' αὐτὸ δὲν αἰστάνθηκα ποτὲ τὴν ἀνάγκη νὰ πάρω καὶ τὴν ἴδια, κι' ἀκόμα γιατ' εἶχα διαβάσει ὅλα τἄλλα βιβλία τοῦ Φλωμπέρ. Τὸ ἴδιο καὶ τοῦ Ρουσσώ εἶχα διαβάσει τὰ κυριώτερα βιβλία («Ἀιμίλιο», «Κοινωνικὸ Συμβόλαιο» κἄ)· ἀλλὰ τὶς θρυλλικὲς «Ἐξομολογήσεις», τὸ βιβλίο ποὺ ἔγραψε ὁ μεγάλος φιλόσοφος γιὰ νὰ παρουσιασθεῖ μ' αὐτὸ «μπροστὰ στὸ Θεὸ τὴν ἡμέρα τῆς κρίσης», δὲν τὸ ἤξερα παρ' ἀπὸ τὶς ἀναλύσεις, τὰ σχόλια καὶ τἀποσπάσματα ποὺ συναντοῦσα σὲ βιογραφίες του καὶ μελέτες γιὰ τὸ φιλοσοφικό του ἔργο.

Αὐτὰ γιὰ τὰ σπουδαῖα παλιὰ βιβλία ποὺ διαβάζω τώρα μὴ ἔχοντας νεώτερα. Ἀφίνω πιὰ τἀσήμαντα ποὺ ξεφυλλίζω ἀπὸ περιέργεια, καὶ τυχαίνει νὰ βρίσκω μέσα διαμάντια, σὰν τὸ ρητὸ ἐκεῖνο ποὺ βρῆκα, καθὼς σᾶς εἶπα τὴν ἄλλη φορά, ξεφυλλίζοντας τὸ ἀσήμαντο βιβλίο ἑνὸς καλόγηρου Ἀθωνίτη. Γιατ' εἶναι μεγάλη ἀλήθεια ἐκεῖνο ποὺ ἔγραψε κάπου ὁ Μιχαὴλ Θερβαντές, ὁ δαιμόνιος συγγραφέας τοῦ «Δὸν Κιχώτη»: «Δὲν ὑπάρχει βιβλίο τόσο κακό, ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ μέσα του καὶ κάτι καλὸ («algos buenos»). Αὐτὸ τὸ «κάτι καλὸ» τοῦ Θερβαντὲς πρέπει νὰ κοιτάζετε μὲ καλὴ θέληση νὰ τὸ βρίσκετε, σὲ κάθε βιβλίο ποὺ πέφτει στὰ χέρια σας...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΠΩΣ ΕΚΑΜΑ ΤΗ ΦΙΓΟΥΡΑ ΜΟΥ ΣΤΟ ΣΧΟΛΑΡΧΕΙΟ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ὁ δάσκαλος σήκωνε μὲ κλῆρο ἕνα μαθητὴ καὶ διόρθωνε στὴν παλαιὰ ἐξήγησή του τὰ λάθη, καὶ τὰ ἑρμηνευτικὰ καὶ τὰ ὀρθογραφικά. Ὅταν τελείωναν τὰ πρωινὰ μαθήματα, μέναμε μόνοι μας οἱ μαθηταὶ στὸ σχολεῖο, καὶ ὁ μαθητὴς μὲ τὴ διορθωμένη ἀπὸ τὸ δάσκαλο παλαιὰ ἐξήγηση μᾶς ἔλεγε μία μία λέξη πῶς γράφεται, καὶ μεῖς διορθώναμε τὰ λάθη μας στὸ δικό μας τετράδιο. Ἀλλοίμονο σ' ἐκεῖνον ποὺ εἶχε λάθη καὶ μετὰ τὴ διόρθωση! Ὅταν πηγαίναμε στὸ σπίτι μας, γράφαμε τὴν «καθαρὰ ἐξήγηση». Εἴχαμε ἕνα μεγάλο καὶ καλὸ τετράδιο. Χωρίζαμε κάθε σελίδα σὲ δύο ἴσα μέρη ἀπο-

πάνω ἕως κάτω, καὶ ἀριστερὰ γράφαμε τὸ ἀρχαῖο κείμενο βλέποντας στὸ βιβλίο, καὶ δεξιὰ τὴν ἐξήγηση, ὅπως ἦταν διορθωμένη στὸ πρόχειρο τετράδιο. Ἡ καθαρὰ ἐξήγησις δὲν ἔπρεπε νὰ ἔχῃ κανένα λάθος, οὔτε στὸ ἀρχαῖο κείμενο, γιατὶ τὸ βλέπαμε στὸ βιβλίο, οὔτε στὴν ἐξήγηση, ἀφοῦ ἡ παλαιὰ ἐξήγησις ἦταν διωρθωμένη. Τὴν ἄλλη ἡμέρα ὁ δάσκαλος ἔβγαζε μὲ κλῆρο ἕνα μαθητὴ καὶ ἔλεγε τὴν ἐξήγηση βλέποντας στὸ βιβλίο. Ὁ δάσκαλος εἶχε ἐμπρός του τὴν καθαρὰ ἐξήγηση, τοῦ μαθητοῦ καὶ ἔβλεπε μήπως εἶχε λάθη στὸ ἀρχαῖο κείμενο καὶ στὴν ἐξήγηση. Ἂν εὕρισκε κανένα λάθος, ὁ μαθητὴς τὸ πλήρωνε ἀκριβά. . .

Καταπιάστηκα λοιπὸν μὲ τὴν καθαρὰ ἐξήγηση. Κάναμε Πλούταρχο καὶ ἦταν τὸ πρῶτο μάθημα στὸ βίο τοῦ Θεμιστοκλέους. Ἔγραφα λοιπὸν ἀργὰ ἀργὰ καὶ μὲ καλλιγραφία τὸ κείμενο: «Θεμιστοκλεῖ δὲ τὰ μὲν ἐκ γένους ἀμαυρότερα πρὸς δόξαν ὑπῆρχε, πατρὸς γὰρ ἦν Νεοκλέους, οὗ τῶν ἄγαν ἐπιφανῶν Ἀθήνησι, Φρεαρρίου τὸν δῆμον ἐκ τῆς Λεοντίδος φυλῆς, νόθος δὲ πρὸς μητρός, ὡς λέγουσιν κτλ. κτλ.»

Ἐκεῖ ποὺ ἔγραφα μὲ προσοχὴ τὸ κείμενο, ἀπόσκιασε τὸ παράθυρο. Σηκώνω τὸ κεφάλι μου καὶ βλέπω νὰ στέκεται ὁ σχολάρχης μας καὶ νὰ μὲ κοιτάζει. Ἡ πόρτα ἦταν ἀνοιχτή, μπῆκε μέσα, καὶ ὅταν εἶδε τί γράφω, μοῦ λέει :

— Μπράβο, Παναγόπουλε. Οἱ ἄλλοι παίζουν καὶ σὺ μελετᾶς. Μπράβο. Πές μου τώρα ποιοὶ ἔπαιζαν;

— Κύριε σχολάρχα, δὲ τοὺς εἶδα. Ἐγὼ μελετοῦσα ἐδῶ ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ σχολάσαμε καὶ ἄκουγα τὶς φωνές τους ποὺ παίζανε. Μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι ἦταν παιδιὰ τοῦ δημοτικοῦ σχολείου.

— Καλά, αὐτὰ θὰ τὰ μάθουμε αὔριο. Σὺ ἐξακολούθει νὰ μελετᾶς καὶ θὰ γίνῃς καλὸς ἄνθρωπος.

Δὲν μπορῶ νὰ εἰπῶ ὅτι εἶχα τύψεις συνειδήσεως γιὰ τὸ ψέμα ποὺ εἶπα. Μ' αὐτὸ γλύτωνα κι' ἐγὼ καὶ ἡ παρέα μου. Ἐξακολούθησα τὴ μελέτη μου. Ὅταν τελείωσα, πῆγα στὶς ἐλιὲς κι' ἔφερα τὴν προβατίνα, ποὺ ἔβοσκε ἐκεῖ δεμένη, καὶ τὴν ἔβαλα μέσα στὸ ἀχούρι. Κι' ἐπειδὴ εἶχε σκοτεινιάσει, ἄναψα τὸ λυχνάρι καὶ διάβασα τὴ Γραμματική. Εὐλογημένη Γραμματική, πόσο λάδι ἔχω κάψει καὶ πόσα δάκρυα ἔχω χύσει γιὰ σένα!

***

Τὴν ἄλλη ἡμέρα, τὸ πρωΐ στὴν τάξη, ὁ σχολάρχης μ' ἔβγαλε κατ' ἐκλογὴν καὶ ὄχι μὲ κλῆρο, νὰ εἰπῶ τὴν καθαρὰ ἐξήγηση.

— Ἔλα, Παναγόπουλε, νὰ μᾶς εἰπῆς τὴν καθαρὰν ἐξήγησιν, διὰ νὰ δείξῃς εἰς τοὺς συμμαθητάς σου τί δύναται νὰ κάμῃ ἡ μελέτη.

Ὁμολογῶ ὅτι θὰ παραιτούμουν ἀπὸ τὴν τιμή αὐτή, ἂν μοῦ ἦταν δυνατό, γιατὶ γιὰ ἕνα μικρὸ λάθος θὰ ἔχανα καὶ τὸ γόητρό μου καὶ ξύλο θὰ ἔτρωγα.

Τί νὰ κάμω ὅμως, σηκώθηκα, ἔδωσα τὴν καθαρὰ ἐξήγηση στὸ σχολάρχη καὶ ἄρχισα νὰ διαβάζω τὸ κείμενο «Θεμιστοκλεῖ δὲ τὰ μὲν ἐκ γένους κτλ. . .» καὶ νὰ τὸ ἐξηγῶ.

Ἔφθασα αἴσια ὥς τὸ τέλος.

— Τώρα νὰ μᾶς τεχνολογήσῃς. Εἰπέ μου τί μέρος λόγου εἶναι ἡ λέξις «Θεμιστοκλῆς»; μ' ἐρώτησε ὁ σχολάρχης.

— Εἶναι ὄνομα οὐσιαστικὸν κύριον, κλίσεως τῆς τρίτης, ἀριθμοῦ ἑνικοῦ, πτώσεως δοτικῆς.

— Κλίνε το.

— Ὀνομαστικὴ ὁ Θεμιστοκλῆς, γενικὴ τοῦ Θεμιστοκλέους, δοτικὴ τῷ Θεμιστοκλεῖ, αἰτιατικὴ τὸν Θεμιστοκλέα καὶ κλητικὴ ὦ Θεμιστόκλεις. Δυϊκὸν καὶ πληθυντικὸν δὲν ἔχει, διότι εἶναι κύριον ὄνομα.

— Πολὺ καλά. Εἰπέ μου καὶ ἕτερον ὁμοιον ὄνομα εἰς τὴν κλητικήν.

— Μεγακλῆς, κλητικὴ ὦ Μεγάκλεις.

— Πολὺ καλά. Ποῖος ἄλλος γνωρίζει ὅμοιον ὄνομα;

Σήκωσαν πολλὰ παιδιὰ τὸ χέρι τους.

— Λέγε σύ, Κάσιε.

— Περικλῆς, κλητικὴ ὦ Περίκλεις.

— Λέγε καὶ σύ, Χρυσικόπουλε.

— Ἡρακλῆς, κλητικὴ ὦ Ἡράκλεις.

— Πολὺ καλά. Λέγε καὶ σύ, Χαβέλη.

Ὁ Γιάννης ὁ Χαβέλης, ποὺ δὲν διακρινόταν τόσο στὴν τεχνολογία ὅσο στὸ νὰ βρίσκῃ τὶς φωλιὲς τῶν πουλιῶν, βλέποντας μπροστά του τὸ συμμαθητή μας, Παντελῆ, ἀπαντᾶ.

— Παντελῆς, κλητικὴ ὦ Παντέλεις.

Ἄθελα σκάσαμε ὅλοι οἱ μαθηταὶ τὰ γέλια.

— Τί γελᾶτε, βρὲ κούτσουρα;— ἦταν τὸ συνηθισμένο κοσμητικὸ ἐπίθετο, μὲ τὸ ὁποῖο μᾶς τιμοῦσε ὁ σχολάρχης — Μάλιστα. Παντέλεις θὰ εἴπωμεν καὶ ὄχι Παντελῆ, εἶναι ἀδόκιμον. Καὶ αἰτιατικὴ τὸν Παντελέα θὰ εἴπωμεν καὶ ὄχι τὸν Παντελῆ. Εἶναι καὶ αὐτὸ ἀδόκιμον. Μπράβο, Χαβέλη! Εἶπες ἐπὶ τέλους καὶ σὺ μιὰ φορὰ ἕνα σωστό. Ἐμπρός, Παναγόπουλε, προχώρει παρακάτω εἰς τὴν τεχνολογίαν. «Γένους» τί μέρος λόγου εἶναι;

— Εἶναι ὄνομα οὐσιαστικὸν ἀφῃρημένον, κλίσεως τῆς τρίτης, πτώσεως γενικῆς, ἀριθμοῦ ἑνικοῦ.

— Λέγε τὴν γενικὴν τοῦ πληθυντικοῦ.

— Τῶν γενῶν.

— Ὅλα τὰ τοιούτου εἴδους ὀνόματα συναιροῦνται εἰς τὴν γενικὴν τοῦ πληθυντικοῦ;

— Ὄχι. Ἐξαιροῦνται ὀρέων, χειλέων, ἀνθέων, κερδέων.

— Πολὺ καλά, πολὺ καλά, προχώρει παρακάτω.

Ἀφοῦ ἐτεχνολόγησα κάμποσες λέξεις ἀκόμη, ὁ σχολάρχης, ἀλλάζοντας ὕφος, μοῦ εἶπε :

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΠΕΥΚΑ

Φίλοι μας τὰ πεῦκα
δέονται νύχτα-μέρα
Νὰ μᾶς ἐλεήσουν
ὅλους οἱ οὐρανοί·
Κι' ὅλο ψιθυρίζουν
στὴν πνοὴ τοῦ ἀγέρα
Γιὰ τὴν ἀνθρωπότη
ποὺ βαθιὰ πονεῖ.

Τὴν ὑγεία νὰ δώσουν
θέλουνε σ' ἀρρώστους:
Πονεμένα στήθη
κι' ἄρρωστες ψυχὲς
Ψάχνει λὲς ν' ἀγγίξῃ,
νἆβρῃ ὁ ψίθυρός τους,
Ὅλες νὰ ἐπουλώσῃ
τὶς κρυφὲς πληγές . . .

Καὶ γι' αὐτὸ τὸν χάνεις·
σβύνει ἀγάλι-ἀγάλι,
Σὰν νὰ μπαίνῃ κάπου,
νὰ εἰσχωρεῖ βαθιὰ
Σὲ ψυχὲς ποὺ θλίψη
μάρανε μεγάλη,
Σ' ὅποια στήθη πάλλει
μιὰ φτωχὴ καρδιά.

Φίλοι μας τὰ πεῦκα,
φίλοι μας μεγάλοι!
Παίρνουν τὶς σιωπές τους
ἀπὸ τὸ βουνό,
Παίρνουν καὶ τοὺς φλοίσβους
ἀπὸ τ' ἀκρογιάλι
Γιὰ νὰ μᾶς κοιμίσουν
κάθε μας καϋμό . . .

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΠΑΝΓΕΡΜΑΛΗΣ

ΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ ΜΕ ΧΡΥΣΗ ΚΑΡΔΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ BERTHE BERNAGE

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

— Ὡστόσο, ἐπρόσθεσε ἡ Μαλάμω, ἀγαπῶ πολὺ καὶ τὸ ὡραῖο ὄνομα ποὺ μοῦ διαλέξατε σεῖς ὅταν ἤμουν μωρό. Ἔτσι λοιπὸν ἔχω δυὸ ὀνόματα. Ἕνα καλὸ ὄνομα, κι' ἕνα γιὰ κάθε μέρα.

— Κι' εἶσαι κι' ἕνα καλὸ κι' ἀξιαγάπητο κοριτσάκι, ἀπάντησε ὁ θεῖος Στέφανος, ποὺ ἡ φωνή του εἶχε πάρει τώρα μιὰ ἰδιαίτερη γλύκα. Δίχως ἄλλο, πρόσθεσε, ρίχνοντας στὴ δυστυχισμένη Διάνα μιὰ ματιὰ ποὺ τὴν κεραυνοβόλησε, εἶμαι πολὺ τυχερὸς ποὺ ἔχω μιὰ τέτοια βαφτιστικιά. Εἴτε Μαλάμω σὲ λένε εἴτε Χρυσηΐδα, ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ πολύ, καλό μου παιδί.

Καὶ λέγοντας ἔτσι, χάϊδεψε τὸ παχουλὸ χεράκι ποὺ βρισκόταν πλάϊ στὸ δικό του πάνω στὸ τραπέζι. Καὶ τότε ἡ Μαλάμω εἶχε ἕνα αὐθόρμητο ὅσο καὶ ἀπροσδόκητο ξέσπασμα: Σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέση της, πέρασε τὰ χέρια της γύρω ἀπὸ τὸ λαιμὸ τοῦ γουνοῦ της καὶ τὸν ἐφίλησε μὲ θέρμη. Οἱ ἀδελφοί της κοιτάχτηκαν ἔκθαμβοι. Ποιὸς περίμενε ποτὲ μιὰ τέτοια ἐκδήλωση ἀπὸ τὴν χοντρο-Μαλάμω;

Ὁ θεῖος Στέφανος ὅμως ἴσως νὰ τὴν περίμενε, γιατὶ δὲν φάνηκε καθόλου ξαφνιασμένος. Φίλησε κι' αὐτὸ τὸ παιδί κι' ὕστερα, γυρίζοντας πρὸς τὴν κυρία Ἀγγελίδη, εἶπε μὲ τὸ φυσικώτερο ὕφος τοῦ κόσμου:

— Αὐτὸς ὁ μουσακὰς εἶναι θαυμάσιος. Συγχαρητήρια στὴ μαγείρισσά σου. Κρῖμα ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ δώσῃ μερικὰ μαθήματα, στὸν Ἰνδὸ μάγειρά μου.

Μὲ τὴ φράση αὐτὴ ἡ συζήτηση στράφηκε στὶς μακρυνὲς χῶρες; ὅπου ζοῦσε ὁ θεῖος Στέφανος. Τὰ ἀγόρια, παίρνοντας θάρρος, ἄρχισαν νὰ ρωτοῦν τὸν ἡλικιωμένο θεῖο τους γιὰ τὶς Ἰνδίες καὶ γιὰ τὴ ζωή του ἐκεῖ πέρα· κι' ἐκεῖνος τοὺς ἀπαντοῦσε μὲ τὴ μεγαλύτερη προθυμία, δίνοντας τὶς πιὸ ἐνδιαφέρουσες πληροφορίες. Ἡ Μαλάμω, παρ' ὅλη της τὴ λιχουδιά, ἄκουγε τὸ θεῖο της μὲ τόση ἀφοσίωση, ὥστε ξεχνοῦσε σχεδὸν ὁλότελα νὰ τρώῃ. Εὐτυχῶς ποὺ ὁ γουνός της τὸ παρατήρησε αὐτό, καὶ ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα τῆς περιπόθητης κρέμας καραμέλλας, γύρισε στὴν κυρία Ἀγγελίδη καὶ τῆς ζήτησε τὴν ἄδεια νὰ σερβίρῃ ὁ ἴδιος τὴν βαφτιστικιά του.

Τ' ἀγόρια ἔνοιωσαν κάποια κρυφὴ ἀνησυχία. Θὰ ἔμενε ἄραγε ἀρκετὴ κρέμα γιὰ νὰ φᾶνε κι' αὐτοί; Ὅσο γιὰ τὴν Διάνα, αὐτὴ ἔβραζε μέσα της, ἀλλὰ μὲ χαμηλωμένα μάτια. Ναί, μὲ χαμηλωμένα μάτια, γιατὶ δὲν τολμοῦσε ν' ἀντικρύσῃ τὸ πραλίνες, προσέχοντας ὅμως νὰ μὴ χάνουν οὔτε μία λέξη ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ θείου.

— Θυμόσαστε, ἔλεγε στὸν κύριο καὶ στὴν κυρία Ἀγγελίδη, τοὺς συγγενεῖς μας τοὺς Πεταλάδες ποὺ εἶχαν φύγει γιὰ τὶς Ἰνδίες ὅπως κι' ἐγώ; Ἔχουν ἀποκτήσει μεγάλη περιουσία καὶ μεγάλη οἰκογένεια. Ἑπτὰ παιδιά, ὁ μεγαλύτερος ὁ Ἄλκης εἶναι κιόλας εἴκοσι ἐτῶν. Ἔξυπνο παιδί, μορφωμένο, φίλαθλο. Βρίσκω ὅμως ὅτι τὰ πολλὰ χρήματα καὶ οἱ μεγάλες ἐπιτυχίες τὸν ἔχουν χαλάσει λιγάκι. Σ' ἐκεῖνες ἐκεῖ τὶς προνομιοῦχες χῶρες, τὸ θαυμάσιο κλῖμα καὶ οἱ πολλὲς ἀνέσεις κάνουν τὸν ἄνθρωπο μαλθακό. Μὴν παραπονιέσθε ἐσεῖς, παιδιά μου, γιὰ τὸ κρύο, γιὰ τὴ ζέστη, γιὰ τὴ βροχή, γιὰ τὶς στερήσεις ποὺ περνοῦμε σ' αὐτοὺς τοὺς δύσκολους καιροὺς στὴ γηραιή μας Εὐρώπη. Αὐτὰ εἶναι ἀκριβῶς ποὺ τονώνουν καὶ χαλυβδώνουν τὸν χαρακτῆρα τῶν νέων . . .

— . . . Ἀλλὰ καὶ τῶν μεγάλων, θεῖε μου, συμπλήρωσε ὁ κ. Ἀγγελίδης. Γιὰ μιλῆστε μας ὅμως ἀκόμη γιὰ τοὺς Πεταλάδες· θὰ θυμοῦνται ἄραγε τὰ μακρυνά τους ξαδέλφια . . . ποὺ δὲν εἶναι τόσο πλούσια σὰν κι' αὐτούς;

— Βεβαιότατα. Πολὺ συχνὰ μιλοῦσαμε γιὰ σᾶς, καὶ μὲ παρεκάλεσαν νὰ σᾶς φέρω τοὺς θερμοὺς χαιρετισμούς τους. Τὰ παιδιὰ πρὸ πάντων ἔχουν μεγάλη ἐπιθυμία νὰ γνωρίσουν τὰ ξαδέλφια τους, καὶ μοῦ φαίνεται μάλιστα πὼς ὁ Ἄλκης σύντομα θὰ ἔρθῃ στὴν Ἑλλάδα, ποὺ δὲν τὴν ἔχει ἰδεῖ ἀπὸ μικρός, γιὰ νὰ συμπληρώσῃ τὶς σπουδές του... Καλὲ τί βλέπω; Ὑπάρχουν ἀκόμη μπομπόνια στὸ κουτί; Ἄ, Μαρία μου, τὰ παιδιά σου ἔχουν σὲ μεγάλο σημεῖο ἀνεπτυγμένη τὴν ἑλληνικὴ ἀρετή, τὴν ὀλιγάρκεια.

— Δὲν εἶναι γι' αὐτό, θεῖε μου, εἶναι γιατὶ δὲν τολμοῦμε νὰ τὰ φᾶμε ὅλα, ὁμολόγησε ὁ Θέμης. Ἀλλ' ἂν μᾶς ἐπιτρέπετε, ἐγὼ ἀναλαμβάνω εὐχαρίστως ν' ἀποτελειώσω μόνος μου ὁλόκληρο τὸ κουτί.

[Διασκευή]

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΖΩΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ἕνα ὡραῖο, εὐγενικὸ καὶ νοημονέστατο ἄλογο.

(Ἀνεκοινώθη ἀπὸ τὸν Μορφέα)

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1941

[Βλ. «Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ», Κεφάλ. Ε', § 14 ἕως 23].

Μὲ τὴν ἀκαταστασία ποὺ ἐβασίλευε τὴν ἐποχὴ ποὺ στέλνουνταν οἱ Σημειώσεις, δὲν ἐβασίσθηκα μόνο σεὶς λίγες ποὺ ἔφτασαν στὰ χέρια μου. (Φανταστῆτε πὼς δὲν ὑπάρχει Σημείωση οὔτε αὐτοῦ τοῦ ***Σκυριανόπουλου*** ποὺ ἔχει τὰ περισσότερα Εὔσημα!). Καὶ στὰ κατωτέρω Ἀποτελέσματα, ἀναφέρω ὅλους ἐκείνους ποὺ πῆραν ὡς 50 τὸ λιγότερο, ἔστειλαν - δὲν ἔστειλαν Σημείωση, ἢ τὴν ἔλαβα - δὲν τὴν ἔλαβα, ἀντιγράφοντας τὰ ὀνόματα καὶ τοὺς ἀριθμοὺς ἀπὸ τὸ βιβλίο μου, κι' ἔχοντας ὑπ' ὄψι μου καὶ τὶς Γενικὲς Στατιστικὲς τῶν Εὐσήμων τοῦ 1941 ποὺ μοῦ ἔστειλαν πολλοί.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Σκυριανόπουλο,*** ἔλαβε εὔσημα 298.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Σίφουνας***, 258. — ***Νυχτοτράγουδο***, 251.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Ἄγις*** 237. ***Δοξασμένο Ἀνρωτήρι***, 222.— ***Λευκὴ Καμέλια***, 220.

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: Αἰὲν Ἀριστεύειν, 216. Ἄσπρος Γλάρος, 216. Νηρεύς, 213. Ἄρπης, 209. Νυχτολούλουδο, 201.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ: Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας 194. Ἐγώ, 191. Τσάρος, 190. Ἡρακλῆς, 186. Μάρκος Μπότσαρης, 180. Ἄλκης Μύρας, 171. Αὔγλη, 151. Ἄσπρο Κουνελάκι, 151. Γκάλικ, 141. Δακρυσμένο Χαμόγελο, 141. Μορφεύς, 141. Πειραιώτισσα, 137. Νεφέλη, 130. Φιλοκτήτης, 129. Χρυσὸς Ἥλιος, 121. Γαλανομμάτα, 116. Μόνα - Λίζα, 115. Ναυτάκι, 111. Ἡλιοβασίλεμμα, 102. Μαχαρανή, 100.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ: Σκιά, 97. Κοκκινοσκουφίτσα (ἢ παλιὰ Μαϊμουδίτσα), 93. Πληγωμένος Ἀετός, 93. Λουλούδι τῶν Ἄλπεων, 92. Ροζελάντια, 90. Στραβόξυλο, 90. πρῶην Φαλαγγιτάκι, 89. Λίστ, 86. Ρεπόρτερ, 86. Ἰβανόης, 82. Συριανός, 81. Ἐθνικὸν Ἰδεῶδες, 80. Δοξασμένο Νησί, 79. Τάσος Κριθαρᾶς, 73. Αἰγαιοπελαγίτης, 71. Σεμνὴ Διαπλασοπούλα, 71. Ραφαήλ, 67. Ἀλέξης, 66. Πίστις - Πατρίς, 62. Ἐσμεράλδα, 60.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἡλιαχτίδα, 59. Ἡλιοπερίχυτη, 59. Ἱππότης τοῦ Ἰονίου, 59. Στέφανος Ἀμάραντος, 58. Βοναπάρτης, 56. Σπίθα, 55. Ἀτπὲ Ἰράμ, 54. Κική Φεσσοπούλου, 53. Χλωμὸ Φεγγάρι, 53. Βάγκνερ, 52. Ναΐς, 52. Σείριος, 50.

Κατὰ τὸν Ὀδηγό, τοῦ 1930, ἡ ἀμοιβὴ τῶν βραβευομένων γιὰ Εὔσημα εἶναι βιβλία ἀξίας δρ. 20 (Α') δρ. 10 (Β') καὶ δρ. 5 (Γ'). Σήμερα οἱ ἀξίες αὐτὲς λογαριάζουνται στὸ εἰκοσαπλάσιο, δηλ. δρ. 400, 200 καὶ 100.

Γενικὲς Στατιστικὲς τῶν Εὐσήμων τοῦ 1941, ποὺ μ' ἐβοήθησαν πολύ, ἔκαμαν οἱ ἑξῆς: ***Γκάλικ*** [30Ε], ***Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας*** [28Ε], ***Αἰὲν Ἀριστεύειν*** [26Ε], ***Τσούπρα*** [25Ε], ***Εὔθυμος*** [25Ε], ***Ἄλκης Μύρας*** [23Ε], ***Σίφουνας*** [23Ε], ***Νηρεὺς*** [22Ε] καὶ ***Δημοσθένης, Γαλανομάτα, Λάμπρος Κατσώνης, Ἐγώ, Ἀλκιβιάδης, Κ. Δέτσικας, Ἠπειρωτάκι, Ἄσπρος Γλάρος, Λουδοβίκος, Θλιμμένος Ἱππότης, Ἀητὸς τῆς Ἠπείρου, Στραβόξυλο, Ἰβανόης, Γραμματοσυλλέκτης*** (ἀπὸ [20Ε] εἰς ἕκαστον).—Στὴ βαθμολογία τῶν Στατιστικῶν, ἐπειδὴ ἀπὸ ἄποψη ἀκριβείας εἶναι ὅλες σχεδὸν ἰσοδύναμες, ἔλαβα κυρίως ὑπ' ὄψι τὴν καλλιγραφία, τὴν τάξη, τὴν κομψότητα, τὴν καθαριότητα τῶν τετραδίων. Τὸ τετράδιο π. χ. τοῦ ***Γκάλικ*** εἶναι πρότυπο. Καὶ ἀμιλλῶνται τὰ τετράδια τοῦ ***Προμάχου*** καὶ τοῦ ***Αἰὲν Ἀριστεύειν.***

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 9 Ἰουλίου 1942

ΠΟΛΛΟΙ μ' ἐρωτοῦν ποιὸς εἶναι ὁ συγγραφέας τοῦ ἀριστουργήματος «Ὁ Ὀρφανὸς τῆς **Νέας Ὀρλεάνης**», καὶ γιατὶ δὲν τὸν γράφω στὸν τίτλο, ὅπως τὸ κάνω γιὰ ὅλα τὰ μυθιστορήματα ποὺ δημοσιεύω; Δὲν τὸν γράφω, παιδιά μου, ἁπλούστατα γιατὶ ***δὲν τὸν ξέρω.*** Τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ πρωτοδημοσιεύθηκε στὸ ἀμερικανικὸ παιδικὸ περιοδικὸ «St.Nicholas», ποὺ δὲν τὸ ἔχω. Ἔχω μόνο τὸ ὁμώνυμο γαλλικό, ὅπου δημοσιεύθηκε κατόπι (1894) κατὰ μετάφραση ἀπὸ τὸ ἀγγλικό, καμωμένη ἀπὸ τὴ γνωστὴ γαλλίδα συγγραφέα Endoxie Dupuis, ἀλλὰ χωρὶς ν' ἀναφέρεται οὔτ' ἐκεῖ τὄνομα τοῦ ἀμερικανοῦ συγγραφέα. Κι' ἀπὸ τὸν γαλλικὸ «St. Nicolas» τὸ μετέφρασε ὁ κ. Φωκίων Θαλερός, ὅταν πρωτοδημοσιεύθηκε στὸν τόμο μου τοῦ 1896, καὶ τώρα πάλι τὸ μεταφράζει ὁ κ. Ξενόπουλος, γιατὶ ἡ πρώτη μετάφραση ἦταν στὴν καθαρεύουσα. Γι' αὐτὸ λοιπὸν δὲν γράφω ποιανοῦ εἶναι τὸ πρωτότυπο. Καὶ μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτή, σᾶς ξαναλέω πὼς «Ὁ Ὀρφανὸς τῆς Νέας Ὀρλεάνης» εἶναι ἀληθινὰ ἓν ἀπὸ τὰ ὡραιότερα μυθιστορήματα. Τὸ εἴδατε βέβαια σ' ὅσο διαβάσατε ὡς τώρα, καὶ θὰ τὸ ἰδῆτε ἀκόμα καλύτερα σ'ὅσο θὰ διαβάσετε ἀπὸ τώρα ὡς τὸ τέλος. Στὴν Ἀμερικὴ ἡ ἐπιτυχία του ἦταν κολοσσιαία. Κι' ἐνῷ ἔχει περάσει μισὸς αἰώνας ἀπὸ τὴν πρώτη του ἐμφάνιση, προπέρσυ κινηματογραφήθηκε, κι' ἡ ταινία ἔκαμε τὸ γῦρο τοῦ κόσμου.

Μιὰ ὡραία Στατιστικὴ τῶν Μικρῶν Ἀγγελιῶν τῶν ἐτῶν 1933 ἕως 1941, μὲ ἀναλύσεις, παραστατικὸ πίνακα τῶν διακομάνσεων κτλ. ἔκαμε, ἂν δὲν ἀπατῶμαι —γιατὶ δὲν τὴν ὑπογράφει — τὸ ***Σκυριανόπουλο.*** Ἰδοὺ οἱ κυριώτεροι ἀριθμοί: Τὸ 1933 δημοσιεύθηκαν 674 Μ. Ἀγγελίες· 543 τὸ 1934, 663 τὸ 1935, 874 τὸ 1936, 837 τὸ 1937, 1060 τὸ 1938, 579 τὸ 1939, 962 τὸ 1940 καὶ . . 2766 τὸ 1941. Τί ἀπότομη αὔξηση!

Κι' ἐπειδὴ πρόκειται γιὰ Μικρὲς Ἀγγελίες, θὰ σᾶς πῶ καὶ τοῦτο: οὔτε νὰ τὶς καταργήσω ὅλως διόλου θέλω, ὅπως μοῦ ζητοῦν μερικοί — καὶ σὲ προηγούμενο φυλλάδιο ἐξήγησα τοὺς λόγους μου — μὰ οὔτε νὰ τὶς ἁπλώσω, ὅπως μοῦ ζητοῦν μερικοὶ ἄλλοι. Νά, προχθὲς ἔλαβα ἕνα γράμμα ἀπὸ κάποιον — δὲν θὰ πῶ τὄνομά του — ποὺ μοῦ γράφει πὼς τὰ «Διαπλασόπουλα» δὲν εὐχαριστοῦνται νὰ διαβάζουν οὔτε «Μουμοῦς», οὔτε «Ἔφτὰ μ' ἕνα χτύπημα», παρὰ μόνο μικρὲς Ἀγγελίες! αὐτὲς εἶναι ἡ χαρά τους, ἡ ἀπόλαυσή τους, τὸ ἐνδιαφέρον τους, καὶ γι' αὐτὲς μόνο ἔχουν γραφτεῖ συνδρομητές! γι' αὐτό, λέει, οἱ Σελίδες τῶν Μ. Ἀγγελιῶν πρέπει νὰ γίνουν τουλάχιστο δύο. Ἀλλὰ τότε, γιατὶ νὰ μὴ γίνουν τρεῖς, τέσσερις, πέντε, ὀχτώ, καὶ νὰ μεταβληθῆ «Ἡ Διάπλασις» σὲ περιοδικὸ Μικρῶν Ἀγγελιῶν; . . Δὲν ξέρω τώρα πόσα εἶναι τὰ «Διαπλασόπουλα» ποὺ παρεξηγοῦν σὲ τόσο βαθμὸ τὸν σκοπὸ καὶ τὸν προορισμὸ αὐτοῦ τοῦ περιοδικοῦ, κι' ἔχουν τὴν ἐγωϊστικὴ ἀξίωση νὰ ὑποταχθοῦν στὰ γούστα τους κι' οἱ χιλιάδες τῶν ἄλλων. Αὐτὸς ποὺ μοῦ γράφει, ὑποθέτω, καὶ ἄλλα δυό, τρία, ἢ τὸ πολὺ πέντε παιδιὰ σὰν κι' αὐτόν. Ἀλλὰ ὅσα κι' ἂν εἶναι, ἐγὼ θὰ προτιμοῦσα νὰ διακόψω τὴν ἔκδοσή μου, παρὰ νὰ ὑποκύψω σὲ τέτοια ἀξίωση. Κι' αὐτὰ μιὰ γιὰ πάντα.

Ντίνε Ζηριώτη, παράξενο μοῦ φάνηκε τὸ γράμμα σου τὸ «χωρὶς κόμματα καὶ τόνους». Καὶ βέβαια θὰ τὸ ἀντέγραφες μὲ πολλὴ προσοχή, γιατὶ εἶναι ἀδύνατο νὰ μὴ σοῦ διέφυγαν, στὸ πρωτότυπο, μερικοὶ τόνοι ἀπὸ συνήθεια. Ἡ συνήθεια αὐτὴ μὲ κάνει καὶ μένα πότε νὰ γράφω μὲ ***ει*** τὶς ὑποτακτικὲς καὶ πότε μὲ ***η***, μὰ καὶ τὸν τυπογράφο νὰ βλέπη σὲ μιὰ μικρὴ Ἀγγελία σου «θὰ τονίσεις» καὶ νὰ σοῦ τὸ κάνη «θὰ τονίσῃς», ἴσως γιατὶ τὸ νομίζει καὶ λάθος... Ὄχι, δὲν θὰ σὲ πάρω γιὰ «αἱρετικό»· πάντα μιὰ μέρα οἱ τόνοι καὶ τὰ πνεύματα θὰ καταργηθοῦν· ἀλλὰ δὲν βιάζει καὶ τίποτα νὰ μεταχειρίζεσαι, γιὰ νὰ συνηθίσῃς, αὐτὴ τὴ γραφὴ ἀπὸ τώρα. Πρὸς τί ἄλλωστε, ἀφοῦ κι' οἱ Μ. Ἀγγελίες σου, καὶ τὰ κομμάτια σου στὴ Σελίδα, καὶ ὅ,τι ἄλλο, θὰ δημοσιεύουνται μὲ τὴ συνήθη; Θὰ πῆς, δὲν θὰ μποροῦσα νὰ κάμω μιὰ ἐξαίρεση γιὰ σένα; Ὄχι, γιατὶ ἂν τὴν ἔκανα, θὰ ἤθελαν νὰ δημοσιεύουν χωρὶς πνεύματα καὶ τόνους κι' ἄλλοι, ἴσως ὅλοι· καὶ τί θὰ γινότανε τότε; Νὰ σοῦ τὸ πῶ γιατὶ δὲν θὰ τὸ σκέφθηκες: θὰ τελειώναν τὰ ἄτονα φωνήεντα τοῦ τυπογραφείου, ποὺ σχετικῶς εἶναι λίγα — τὰ τονούμενα, πνευματιζόμενα, ὑπογεγραμμένα ποὺ θάμεναν ἄχρηστα, εἶναι πολὺ περισσότερα — κι' ἡ ἐργασία θὰ σταματοῦσε... ἐλλείψει στοιχείων.

Ἄλκη Μύρα, δὲν θάθελα νὰ σᾶς ἀπασχολοῦν τέτοια «θεολογικὰ» ζητήματα Ὁ Θεός, λέει, εἶναι παντογνώστης, ἀρα ξέρει τὸ μέλλον μας· ὁ Θεὸς εἶναι πανάγαθος, ἄρα θἄπρεπε νὰ ἐμποδίζῃ ὅσους παίρνουν τὸν κακὸ δρόμο· γιατὶ δὲν τὸ κάνει; Αὐτά, παιδί μου, τὰ λένε οἱ ἀργόσχολοι ποὺ παίζουν μὲ τὶς λέξεις γιὰ νὰ περνᾷ ἡ ὥρα. Οἱ σοβαροὶ ἄνθρωποι ὅμως ξέρουν πὼς ὁ Θεός, ὁ παντογνώστης καὶ πανάγαθος, ἄφησε τὸν ἄνθρωπο ***ἐλεύθερο*** νὰ παίρνῃ τὸν καλὸ ἢ τὸν κακὸ δρόμο, καὶ ν' ἀνταμείβεται στὴν πρώτη περίπτωση, ἢ νὰ τιμωρῆται στὴ δεύτερη, ὄχι μόνο στὴ μέλλουσα ζωὴ μὰ καὶ στὴν παροῦσα. Ἂν λοιπὸν ἡ παροῦσα ζωὴ εἶναι μιὰ ***δοκιμασία*** τῶν ἀνθρώπων, γιατὶ ἔτσι τὸ θέλησε ὁ Θεός, πῶς θὰ ἐμποδίζε ὁ ἴδιος ἐκείνους ποὺ θὰ προτιμοῦσαν τὸν κακὸ δρόμο; Αὐτὸ τὸ κάνουν οἱ γονεῖς, οἱ διδάσκαλοι, οἱ παιδαγωγοί, οἱ κατηχητές, οἱ πνευματικοί — κι' εὐτυχὴς ὁποιος τοὺς ἀκούει... Ἀλήθεια, τὸ μυθιστόρημα ποὺ μοῦ συστήνεις, δὲν θὰ μποροῦσες νὰ μοῦ τὸ δανείσῃς, νὰ τὸ διαβάσω κι' ἐγώ, καὶ νὰ ἰδῶ ἂν εἶναι πραγματικῶς κατάλληλο γιὰ μένα; Μόνο τὸ συγγραφέα του γνωρίζω: εἶναι θαυμάσιος.

Ἐπειδὴ στὸ σημερινὸ φυλλάδιο, ἀπὸ ἔλλειψη χώρου, δὲν δημοσιεύεται Σ.Σ.Σ., μερικὰ ἀπὸ τὰ βραβευμένα στὸν τελευταῖο Διαγωνισμὸ Ποιήματος θὰ δημοσιευθοῦν στὸ ἐρχόμενο.

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν κι' οἱ ἑξῆς: ***Φιλοτελιστὴς*** (χαίρω γιὰ ὅλ' αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις· ναί, γράφε μου λίγο πιὸ συχνά, καὶ δὲν πειράζει ἂν τὸ ψευδώνυμό σου δὲν θὰ εἶναι μὲ κόκκινο μελάνι· τὶς Ἀσκήσεις τὶς ἐπιμελεῖται καὶ τὶς διορθώνει ὁ Ἀνανίας ποὺ ἔχει γίνῃ εἰδικός) ***Ἀηδόνι τοῦ Βορρᾶ*** (ὥστε στὴν καθηγήτριά σου χρωστῶ τὴν ἀπόκτησῃ μιᾶς τόσο καλῆς φίλης; τὴν εὐχαριστῶ πολύ· τὸ ψευδώνυμο σοῦ ἐνεκρίθη καὶ τώρα μπορεῖς νὰ μοῦ στείλνῃς «ἑκθεσοῦλες» καὶ Π. Πνεύματα, ἀλλὰ νὰ λαβαίνῃς μέρος καὶ στοὺς Διαγωνισμούς· ἔτσι θὰ ἰδῇ κι' ὁ μπαμπᾶς πὼς σοῦ ἔκαμε ἕνα καλὸ δῶρο στὰ γενέθλιά σου) ***Γιαννάκης τ' Ἀρχοντόπουλο*** (ὄχι, ἀγαπητή μου, δὲν βαρέθηκα νὰ διαβάζω τὸ γράμμα σου ποὺ ἄλλωστε εἶχε καὶ τόσο ἐνδιαφέρον· ἐγὼ δὲν βαρυέμαι ποτέ, καὶ θέλω νὰ μὴ βαρυέσαι οὔτε σύ· προσπάθησε· ἕνας καλὸς τρόπος θὰ εἶναι καὶ νὰ μοῦ γράψῃς συχνὰ ὅπως μοῦ ὑπόσχεσαι· λοιπὸν περιμένω· νὰ σοῦ πῶ, τὸ δυτικὸ δωμάτιο δὲν εἶναι φυχρὸ τὸ χειμῶνα καὶ ζεστὸ τὸ καλοκαίρι; ἀλλὰ ἐσὺ τὸ χειμῶνα θἄχῃς καλοριφὲρ καὶ τὸ καλοκαίρι θὰ μένῃς σ' ἐξοχή· γι' αὐτὸ εἶσαι τόσο εὐχαριστημένη· μάντεψα καλά;) ***Κακομούτσουνος*** (στὸ 30ό φυλλάδιο ξεκαθαρίσθηκαν τὰ κομμάτια Σ. Σ. Σ. ποὺ εἶχα λάβει ὡς τὶς 15 Ἀπριλίου· ἂν δὲν εἶδες σ' αὐτὰ καὶ τὸ δικό σου, πρέπει νὰ περιμένῃς γιατί, ἀλλαλέφει χρόνου καὶ χῶρου, βραδύνω· ἐπίσης, Ἀγγελίες λαβαίνω τόσο πολλές, ὥστε ἔχω σήμερα γιὰ τρία φυλλάδια ἀκόμα· πρέπει λοιπὸν νὰ ξεθυμώσῃς) ***Ἀτρόμητος Σιφομάχος*** (καθόλου ἀπίθανο νὰ ἦταν τὸ γράμμα δικό σου καὶ τὸ ***Σιφομάχος*** νὰ τὸ διάβασα ***Ἀερομάχος,*** ἢ νὰ τὸ ἀδιάβασε ἔτσι ὁ τυπογράφος στὸ χειρόγραφό μου καὶ νὰ μὴν, τὸ ἐπρόσεξα στὴ διόρθωσῃ· πάντως, σὲ κεῖνα ποὺ ρωτοῦσες ἔλαβες ἀπάντηση κι' αὐτὸ ἦταν τὸ κυριώτερο· ἐλπίζω τώρα νὰ μὴν κάμῃς πάλι τρεῖς μῆνες γιὰ νὰ μοῦ γράψῃς) ***Ἠπειρωτάκι*** (χαίρω γιὰ τὸ πρῶτο σου γράμμα κι' ἐλπίζω νὰ ἐξακολουθήσῃς· ναί, κι' οἱ ἄλλες «ταιριαστὲς» λέξεις στὶς λύσεις τῶν Ἀσκήσεων πρέπει νὰ ταιριάζουν καὶ μὲ τὸν ὁριαμό· ζητεῖται π. χ. «φιλόσοφος» ποὺ ν' ἀρχίζῃ ἀπὸ Α· εἶναι κι' ὁ Ἀριστοτέλης, κι' ὁ Ἀναξαγόρας, κι' ὁ Ἀνάχαρσις, κι' ἄλλοι πολλοί· ἀλλοῦ ζητεῖται «ἀρχαῖος βασιλεὺς» ποὺ τὸ μεσαῖο του γράμμα νὰ εἶναι Ε· εἶναι ὁ ΚρΕων, ὁ ΔαρΕιος, κι' ἴσως κι' ἄλλοι· ἀλλὰ ὅπου ζητεῖται «εὐαγγελιστὴς» ποὺ νἀρχίζῃ ἀπὸ Ι2, μόνο Ἰωάννης ταιριάζει, κι' οὔτε Ἰωσὴφ μποροῦμε νὰ βάλουμε, οὔτε Ἰωσηπος).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Πιστὴ Φιλία κ. (ΜΜ). Ἐρεχθώ, κ. (ΠΒ). Δήμητρα, κ.(ΝΜ). Σιγανοπαπαδιά, κ. (ΜΤ). Κάποιος, ἀ. (ΕΖ) Ἀελλώ, κ. (ΜΓ). Ἀχιλλέας, ἀ. (ΕΖ). Καστανόξανθος, ἀ. (ΝΚ). Ἶρις, κ. (ΙΧ). Λευκὸς Κύκνος, κ. (ΔΠ). Ἄνθος τοῦ Μαΐου, κ. (ΡΚ). Φίνος Ἀνώνυμος, κ. (ΕΠ). Ξιφομάχος, ἀ. (ΣΦ). Βασίλισσα τῶν Λουλουδιῶν, κ. (ΦΜ). Ἀμηχανία, κ. (ΕΜ). Ἀδεξιότης, κ. (ΟΜ). Χιονάτο Ἀραπάκι, κ. (ΧΡ). Χρυσόψαρο, ἀ. (ΑΡ). Καλότυχη, κ. (ΑΓ). Κατακτητής, ἀ. (ΠΚ). Ὠκεανίς, κ. (ΞΜ). Μικρὸς Ἱππότης, ἀ. (ΧΖ). Δωρίς, κ. (ΙΑ). Βοχαϊτοπούλα, κ. (ΕΚ). Φουρὸς τοῦ Δικαίου κ. (ΜΣ). Δαφνοστεφής, ἀ. (ΝΠ). Συλβία, κ. (ΜΜ). Ἀγνὴ Ἑλληνοπούλα, κ. (;;;). Πούλια, κ. (ΑΚ). Αἴολος, ἀ. (ΜΒ). Θάλεια, κ. (ΝΕ). Ἀγλαΐα, κ. (ΜΕ). Εὐφροσύνη, κ. (ΔΕ). Πηλάδης, ἀ. (ΜΣ). Μανιάτης, ἀ. (ΑΟ). Σπαθοφόρος, ἀ. (ΙΤ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Πρόσινο Ἄλογο, κ. Ἰζόλδη, κ. Πήγασος, ἀ. Χάων, ἀ. Ὀλόδροσο Βοτάνι, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: ***Μελαχροινὴν Ναυτοπούλαν*** (μοῦ ἔστειλες πρὸ καιροῦ μερικὲς Πνευματικὲς Ἀσκήσεις· ἀλλὰ μάθε πὼς ἄδικα ἐκοπίασες· Ἀσκήσεις δὲν εἶναι δεκτὲς παρὰ μόνο ἐντὸς τῆς προθεσμίας τοῦ σχετικοῦ ἐτησίου Διαγωνισμοῦ· περίμενε λοιπόν, κι' ὅταν θὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος, τότε νὰ μοῦ στείλῃς ὅσες Ἀσκήσεις θέλεις· στὸ μεταξὺ πάρε νὰ διαβάσῃς κι' ἕναν «Ὀδηγὸ τοῦ Συνδρομητοῦ», ποὺ θὰ σὲ κατατοπίσῃ καὶ θὰ σὲ προφυλάξῃ κι' ἀπὸ ἄλλους ἴσως ἄδικους κόπους·) ***Τσούπραν*** (ἡ χαμένη Συλλογή σου εὑρέθη: εἶχε φυλαχθεῖ κατὰ λάθος μὲ τὶς Στατιστικὲς τῶν Εὐσήμων· στὸ ἐρχόμενο λοιπὸν φυλλάδιο θὰ δημοσιεύσω ἀπ' αὐτὴν δυό-τρεῖς Ἀσκήσεις γιὰ νὰ ἱκανοποιηθῇς, καὶ θὰ ἐξακολουθήσω νὰ δημοσιεύω κάθε φορὰ ποὺ θὰ ἔρχεται ἡ σειρά της·) ***Πευκόφυλλο*** (χαίρω πολὺ γιὰ τὴν ἀπόφασή σου· τώρα ποὺ ἔκαμες τὴν ἀρχή, ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς συχνά· βέβαια θὰ ἔχῃς λάθει πιὰ καὶ τὰ καθυστερημένα φυλλάδια·) ***Φιλοτελιστὴν*** (οἱ λύσεις δεκτὲς· χαίρω ποὺ εἶσαι τόσο εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ἐφετεινή μου ὕλη· γιὰ τὸ ξεσπάθωμα εὐχαριστῶ· ἐφρόντισα·) ***Μυρσίναν*** (συμφωνῶ μὲ ὅσα γράφεις γιὰ τὴν Σ.Σ.Σ· ναί, ὅλοι αὐτοὶ ποὺ ξεχωρίζεις, θὰ γίνουν ἀξιοι συνεργάτες μου· μὰ καὶ σύ, μεθαύριο, ἐλπίζω· τὸ ὡραιότατο τετράστιχό σου γιὰ τὸ μνημόσυνο τοῦ Παπαδοπούλου θὰ δημοσιευθῇ στὸ ἐρχόμενο·) ***Σελήνην*** (δὲν πειράζει ποὺ δὲν ἐπρόταισες νὰ λάβῃς μέρος στὸ Πένταθλο: ἐργάσθηκες, ὠφελήθηκες καί, μὲ περισσότερη πεῖρα, θὰ λάβῃς μέρος στὸ ἐρχόμενο· τὸ κομμάτι σου γιὰ τὴ Σ.Σ.Σ. θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του·) ***Ἀόρατον, Δίσε*** κτλ. κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΑΝΕΚΕΙΑ τοῦ 29ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων· Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 11 Σεπτεμβρίου.

237. Δεξίγριφος

Ἔπειτ' ἀπὸ τὸν πόλεμο
Θὰ βασιλέψῃ πάλι,
Ἕνα νησὶ τῆς πρόσθεσες;
Νά, θάλασσα μεγάλη.

Ἀφροδίτη

238. Μεταγραμματισμὸς

Τὸν ἠλίθιο πῶς μπορεῖς
Νὰ τὸν χρησιμοποιήσῃς,
Γιὰ νὰ στρώσῃς μιὰ ταράτσα,
Μιὰν αὐλὴ καὶ καθεξῆς;
Δύσκολο μὴν τὸ θωρεῖς,
Μοναχὰ νὰ τοῦ κολλήσῃς
Ἄλλο σύμφωνο στὴ φύτσα
Ἀπ' ὅ,τ' εἶχεν ἐξορχῆς.

Καπετὰν Σκορπιὸς

239. Ἀναγραμματισμὸς

Τοῦ Ὁμήρου κάποιον ἥρωα
Τὸν ἀναγραμματίζεις,
Καὶ μέγα μέρος ἀπ' τὴ Γῆ
Ἀμέσως σχηματίζεις.

Φιλοτελιστὴς

240. Αἴνιγμα

Τροφὴ τοῦ ἀνθρώπου
τὸ ἀρσενικό μου,
Πόλη δική μας
τὸ θηλυκό μου,
Ἀρχαῖο ἐπίρρημα
τὸ οὐδέτερό μου.

Ἀφροδίτη

241. Ἀστὴρ

* * * *
* * * *
* * * *
* * *
* * * * * A * * * *
* * *
* * * *
* * *
* * *

Ὁριζοντίως, ἑλληνὶς βασιλόπαις ἀποθανοῦσα· καθέτως χερσόνησος εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκομεν· διαγωνίως δὲ πόλις τῆς Ἀλβανίας καὶ θάλασσα τῆς Εὐρώπης.

Φοῖβος Ἀπέλλων

242. Κρυπτογραφικὸν

12334564 = Μέγας ζωγράφος.
2123454 = Ναυτικὸς ὅρος.
3652 = Δένδρον.
416364 = Μέρος τοῦ ἄνθους.
5112452 = Μέσον ταξειδίου ἢ περιπάτου.
63364 = Ἰατρικόν.

Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιὰ

243-247. Πτερωτὸν Γράμμα

Αἱ κάτωθι ζητούμεναι λέξεις ἔχουν ἀπὸ ἓν γράμμα κοινὸν — τὸ πτερωτὸν — τὸ ὁποῖον ἀναντῷ πρῶτον εἰς τὴν πρώτην, δεύτερον εἰς τὴν δευτέραν, τρίτον εἰς τὴν τρίτην κ.ο.κ.

Γυνὴ τῆς Γραφῆς — Ἤπειρος — Μέρος σύδενδρον — Ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς — Κράτος βαλκανικόν.

Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιὰ

248. Διπλῆ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν μεγάλην νῆσον τοῦ Αἰγαίου, τὰ δὲ δεύτερα γράμματα ἄλλην μικράν.

1, Κοινὸν ἑρπετόν· 2, Κίνησις ἀέρος· 3, Μήν, 4, Ἄλλο ἑρπετόν. ἐπίφοβον· 5, Σύμβολον.

Ἀόρατος

249. Γρῖφος

α
α α
κτι ι : α
α α
α

Κωνσταντῖνος Ἰ. Καραμᾶνος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 14-17

104. Λωτὸς (Λώτ, ὀς). — 105. Τόμος - τόνος. — 106. Ἡ Ἴος, τὸ ἴον. — 107.

Α Κ Ο Η 108. ΠΕΛΑΡΓΟΣ (ἔπος, λάρος, Ἄργος, Ρέα, γάλα,
Κ Ω Σ Ὄσσα, σέλας). — 109-118.
Η Διὰ τοῦ Φ: ***φῶς, φωτεινός, φάρος, κυφός, σφάζω.*** — Τὸ πτερωτὸν εἶναι τὸ Π: ***Πάτραι, Ἀ Πάτη, Ρι Πίδιον, Ἴασ Πις, Σινό Πη*** = ΠΑΡΙΣ — 115. Ζεῖ χύτρα, ζῇ φιλία. — 116. ***Κοσίαζε ἐν ὅσῳ εἶσαι νέος*** (κόπη, ὁ, ζε ἐν ος, ὁ, εις ἐν ε, ὡς).

Δήλωσις: — Ἡ προθεσμία τοῦ Διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων διὰ τὸ 1942 ἔχει λήξει πρὸ πολλοῦ. Ἀσκήσεις δὲν θὰ γίνωνται πάλιν δεκταὶ παρὰ μόνον ὅταν θὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος Διαγωνισμὸς διὰ τὰς Ἀσκήσεις τοῦ 1943.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Οἱ νέοι ὅροι: Δὲν δημοσιεύονται Ἀγγελία μεγαλυτέρα τῶν 15 στίχων, καὶ μόνον μία τοῦ παθενὸς εἰς κάθε φύλλον. Τιμολόγιον: Ἕως δέκα τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα, δρ. 20. Πέραν τῶν δέκα λέξεων, 2 δρ. ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ, 3 δρ. μὲ παχέα καὶ 4 δρ. μὲ κεφαλαῖα. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 10.

[ΜΒ-1003]

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Ἀου ΑΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ [ΜΒ: 289]

Ποιήματος — ΒΡΑΒΕΙΑ: ***Α: Τροβαδοῦρος*** («Ἕνα πρωΐ» Λ. Κουκούλα) — ***Β: Ἐθνικὸ Ἰδεῶδες*** («Χειμώνανθοι» Πολέμη).

ΕΠΑΙΝΟΙ: ***Α: ος*** Ἄλκης Μύρας, Μπάτης, Νεφεληγερέτης, Ζέφυρος. ***Β: ος*** Μέλλων Ναύαρχος, Προμηθέας Δεσμώτης, Πυργιώτης, Φιλοκτήτης.

Διηγήματος — ΒΡΑΒΕΙΑ: ***Β: Μιράλδα Πέρση*** («Διηγήματα» Παλαμᾶ) ***Γ: Πασσαλιμανιώτης*** («Ἀσιατικὰ Διηγήματα» Γκομπινώ).

ΕΠΑΙΝΟΣ: Λυκαυγές.

Συγχαίρουμε τοὺς Βραβευθέντες, κι' εὐχαριστοῦμε τοὺς λοιπούς — Βραβεῖα ἐστάλησαν.

ΠΕΙΡΑΙΩΤΟΠΟΥΛΟ ΒΕΡΘΕΡΟΣ

[ΜΒ-1004]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ***«ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ»***

Ἐπίτιμος πρόεδρος.

Δημ. Ἰωαννόπουλος

[ΜΒ-1005]

Α π ο τ ε λ έ σ μ α τ α (ΜΒ' 315)

Α' ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Παῦλος Χάκκας.

Β' ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βέρθερος

Γ' ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πειραιωτόπουλο.

Βραβεῖα ἐστάλησαν, λοιποὺς ὑπερευχαριστῶ.

Ἄτρωτος

[ΜΒ-1006]

Τὰ ἀποτελέσματα κατὰ τὴν κρίσιν ὅλων τῶν συμμετασχόντων ὁμάδων (πλὴν μεγάλου καὶ μικροῦ Περισκοπίου) ἔχουν οὕτω:

1) ***Ἐλεύθεροι Σκοπευταί, Μπουρλοτιέρης, Νένος, Γαβριᾶς.***

2) ***Χαραυγή, Γαλάξιος Πρίγκηψ, Πανελλήνιος Πόθος, Μαῦρος Ἱππεύς, Πύρρος, Οὐράνιος Πρίγκηψ, Λευκὸς Πρίγκηψ.***

3) ***Ὑπερίων, Ποντικάκι, Χρυσῆ Ἐλπίδα, Μαῦρος Ἀετός.***

Οἱ ἀδικηθέντες

[ΜΒ-1007]

Γαλανομάτα, διαβάζοντας τὸ μικρό σου καταρράχτη σὲ γνώρισα, σοῦ ἄφησα ἕνα γράμμα στὴ Διάπλασι.

Μεγάλα διαπλασόπουλα, ξέχασα νὰ σᾶς γράψω τὴν διεύθυνσίν μου. Κ. Λεπεσιότη, Ν. Μεταξᾶ 5 διὰ

Ταναγραία

[ΜΒ-1008]

Σύλλογος Αὐτοκρατόρων. Δίμηνος 20 δραχμος Διαγωνισμὸς ***ἐκθέσεως. «Πότε αἰσθανθήκατε μεγαλυτέρα χαρὰ ἢ λύπη στὴ ζωή σας»*** καὶ ***διατί;***

Διεύθυνσις (ΜΒ' 514) ***Λῆξις 10 Αὐγούστου*** ΠΡΟΣΟΧΗ!!!

[ΜΒ-1009]

ΠΡΟΚΗΡΥΣΣΟΥΜΕ Διαγωνισμὸ Ποιήματος καὶ ἐλεύθερο στίχο, δίμηνο, ἐλεύθερης συμμετοχῆς. Θέμα ἐλεύθερο. Βραβεῖα: 1ο καὶ 2ο θὰ δημοσιευτοῦν στὶς Ἀγγελίες 3ο καὶ 4ο βιβλία Ἐλύτη, Ἀντωνίου, Σεφέρη (κατὰ προτίμηση). Δ]ση: Τάσον Ἀλεξανδρόπουλον, Μεσολόγγι.

Λιμνοθαλασσίτης Ἄσπρος Γλάρος

[ΜΒ-1010]

Λόγοι ἀνεξάρτητοι τῆς θελήσεώς μου μὲ ἀναγκάζουν νὰ διακόψω προσωρινὰ κάθε ἀλληλογραφία καὶ ἀνταλλαγὴ τετραδίων.

ΣΙΦΟΥΝΔΣ

[ΜΒ-1011]

Ὁ Σύλλογος «ΑΘΑΝΑΤΟΣ ΕΛΑΣ» διωργάνωσε παιχνίδι «ΚΡΥΜΜΕΝΟΥ ΘΗΣΑΥΡΟΥ» τὸ ὁποῖο παίχτηκε στὸν Ἐθνικὸ Κῆπο τὴν 4ην Ἰουνίου.

Θησαυρός: φαγώσιμα.

Ἐνίκησαν κατὰ σειράν:

1) Ἡ ὁμὰς τοῦ «Περισκοπίου» (Αἰὲν Ἀριστεύειν, Βιολέττα, Νίλς, Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας).

2) Ἡ Α' ὁμὰς «Ἐλευθέρων Σκοπευτῶν» (Γαβριὰς, Μπουρλοτιέρης, Νένος).

3) Ἡ ὁμὰς τοῦ «Μικροῦ Περισκοπίου» (Ἑρμῆς, Ἠλέκτρα, Ἠπειρωτάκι, Κίρκη, Μιχαὴλ Ἄγγελος, Πρόας, Τυφλὸς Ἀνοιχτομάτης).

4) Ἡ ὁμὰς τοῦ παραρτήματος Λεβίδου «Χαραυγῆς».

5) Ἡ Γ' ὁμὰς «Ἐλευθέρων Σκοπευτῶν»

6) Ἡ Β' ὁμὰς «Ἐλευθέρων Σκοπευτῶν».

[ΜΒ-1012]

ΣΟΥΡΕΑΛΙΣΤΙΚΟ-ΚΟΥΤΣΟΜΠΟΛΙΟ.

Περισκόπιο: Κάναμε μπουθροστούμπη σύλλογο, κάναμε σπιτομαζώματα γιὰ πούρα κουβέντα, κάναμε μπουρμπουλίθρες, τὴν προσευχή μας, ἀγγελίες ἀγγελιῶνε, κάναμε...

Ἀπάντηση: ... Πατσαλίκια βατραχῶνε.

Κακομούτσουνο Χηνάρι

[ΜΒ-1013]

Θ λιβερὲς παρεξηγήσεις μ' ἀναγκάζουν ν' ἀλλάξω διεύθυνση...

—Ἡ καινούργια — προσωρινὴ κι' αὐτὴ — διεύθυνσή μου, εἶναι:

Ντίνο Τερζογιανόπουλο (γιὰ Κῶστα) Ἐυλόκαστρο

—Εὐχαριστῶ θερμὰ τὸ ***Λιμνοθαλασσίτη***, ποὺ εὐγενικάμοῦ τὴν παραχώρησε.

ΝΤΙΝΟΣ ΖΗΡΙΩΤΗΣ

Υ. Γ. ***Θλιμμένε Πρίγκηπα***, (ποὺ δὲν εἶσαι διαπλασόπουλο — πρὸς γνῶσιν μερικῶν...), τὴ συμπεριφορά σου δὲν μπορῶ νὰ τὴ χαρακτηρίσω... Λυπᾶμαι πολὺ γιὰ λογαριασμό σου...

[ΜΒ-1014]

Γιὰ νὰ γίνετε ξεφτέρια — λύται αἰνιγμάτων καὶ σταυρολέξεων, προμηθευθῆτε τὸ Ἐγχειρίδιον σταυρολέξεων. Περιέχει ἐκτὸς ἀπὸ ὁδηγίες γιὰ σταυρόλεξα καὶ πίνακα θεῶν, ἡρώων, στρατηγῶν, βασιλέων, φιλοσόφων, ζώων, φυτῶν κ.τ.λ. Πωλεῖται εἰς τὴν Διάπλασιν ἢ βιβλιοπωλεῖον Ἐλευθερουδάκη ἢ γράφατε: Κ. Κουκκίδην, ὁδὸς Κλεομένους 2 Ἀθῆναι μ' ἐσώκλειστον ἀντίτιμον 50 δρ.

[ΜΒ-1015]

Ἀχιλλέα, πέρασε ἡ δόξα σου ἀποκαλύφθης: Ἀχιλλεὺς = Μανώλης Ζωγραφάκης.

Ζωντανὸ Λουλούδι

[ΜΒ-1016]

Σοφὲς Κοῦτρες, Σοφὲς Κοῦτρες, Σοφὲς Κοῦτρες Ἀλοί ποὺ τῶχει ἡ κούτρα σας, κούτρα σκούτρα σας νὰ κατεβάζη.

Ἀόρατος «Νίκης Ἑλλάδος»

[ΜΒ-1017]

Διαπλασόπουλα-ες. Ἕνας ***Ἀγνὸς Φίλος*** ζητάει ***ἀγνοὺς φίλους.*** Γράφτε: Κῶσταν Χατζηπαρασκευᾶν, Δελφῶν 37 Θεσσαλονίκη

ΑΓΝΟΣ ΦΙΛΟΣ
ΝΙΚΗΣ - ΕΛΛΑΔΟΣ

[ΜΒ-1018]

ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΗΡΙΑ!!! ΚΡΗΤΙΚΑΤΣΙ = Ἀνδρέας Γαντιάρης. Ἄρπα την, γιὰ νὰ μάθης νὰ φέρεσαι.

ΑΙΘΕΡΑΡΧΟΣ
ΜΑΡΙΑ - ΡΟΖΑ

[ΜΒ-1019]

Σὲ τὴν ***Ροζελάντια*** καὶ στὸ ***Γκάλιν*** στέλνω ἕνα μεγάλο «εὐχαριστῶ» γιὰ τὶς καλές τους σημειώσεις ποὺ τόσο πρόθυμα μοῦ ἔδωσαν.

Ἀμάραντη

[ΜΒ-1020]

Διαπλασόπουλα ὁποκλιθῆτε! Βασιλιᾶ, Ἱππότη (μὲ ποιὸ δικαίωμα πήρατε τὸν τίτλον τῶν «Ρόδων;;;) καταθέστε τὰ ξίφη! Θέτω ὑπὸ τὴν ὀφηλήν μου προστασία τὴν Βασίλισσα τῶν Ρόδων. Ἀλοίμονο σ' ὁποιον τὴν πειράξει!

Αὐτοκράτωρ τῶν Ρόδων

[ΜΒ-1021]

Εἰσερχόμενος σᾶς χαιρετῶ. «ΓΙΕ ΤΟΥ ΨΗΛΟΡΕΙΤΗ» θερμότατα συγχαρητήρια γιὰ τὸν ΧΟΡΟ. Ὑπῆρξε θαυμάσιος.

Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια. Ἰδιαιτέρως: ***Ξανθὸν Ἱππότην, Γαβριᾶ, Ἀκάκιον, Βοναπάρτη, Πανελλήνιον Πόθον, Τσάρο, Ταυρομάχο, Σκυριανόπουλο, Φαίδρα, Ροδοβασίλισσα,*** Προσκοπίνα, Λευκὴ Καμέλια.

Διεύθυνσις: Ἀδὰμ Ἀδαμίδην, Νέον Ἡράκλειον Ἀττικῆς.

Ἀτρόμητος Φοβηταιάρης

[ΜΒ-1022]

Ἀγαπημένο ***Γλυκὸ Χαμόγελο,*** ἕνα θερμὸ καλῶς ὥρισες δέξου ἀπ' τὴν καρδιά μου Τὸ... γιασεμὶ παράθυρο... μαράθηκε!!! Ἄς... δόφσαι!!! θυμᾶσαι... λιμνούλα... συνεδρίασι καὶ συνάντησι μὲ... «Ἔφη»!!! τὸ... «Συντακτικὸ» σὲ... ἀσπάζεται!!! — Μουσίτσα, γειά σου!

Ἰδεῶδες, τὸ πεῖσμα κι' ὁ ἐγωϊσμός σου ξεπερνοῦν τὰ ὅρια!

Βασίλισσα τῶν Ρόδων

[ΜΒ-1023]

ΜΒ' 539) ***Διαγωνισμὸς ὡραίων γραμματοσήμων. Ὑποστηρίξατε.*** Βραβεῖα: πολυάριθμα ὑπερεκλεκτότατα. Τελευταία προθεσμία: ***Τέλη Αὐγούστου.***

Γραμματοσυλλέκτης

[ΜΒ-1024]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΟΛΟΙ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΡΟ».

Προσελήφθησαν ἄλλα μέλη: Μικρὴ Τηλεφωνήτρια, Δοῦξ τῆς Λευκάδος, Χιωτόπουλο, Μωραϊτόπουλο, Ἄσσος τῶν Θαλασσῶν.

Ὑποστηρίξατε τοὺς διαγωνισμούς μας [ΜΒ' - 643].

[ΜΒ-1025]

Παίρνω ἀμπάριζα καὶ... μπαίνω, γειὰ καὶ χαρὰ σὲ ὅλους-ες.

ΓΙΑΝΝΗ - ΑΓΙΑΝΝΗΣ

[ΜΒ-1026]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΣΑΛΟΝΙΚΙΩΤΕΣ».

Λόγῳ τῆς μεγάλης καθυστερήσεως στὴ δημοσίευση τῶν ἀγγελιῶν, καὶ μετὰ, τῆς παραγραφῆς τῶν παλιῶν, δὲν μπόρεσε νὰ δημοσιευθῆ ἡ ἵδρυση τοῦ Συλλόγου μας, ἂν καὶ σταλμένη ἀπ' τὸν Νοέμβρη.

Ὁ Σύλλογός μας ἱδρύθηκε τὸν Νοέμβρη τοῦ 1931, ἀπὸ ἑφτὰ Διαπλασόπουλα τῆς Θεσσαλονίκης, ἔχοντας γιὰ σκοπούς, τὴ ***Φιλολογία*** (διαγωνισμούς, διαλέξεις κτλ.), τὴν ***ψυχαγωγία*** (γιορτές, ἀθλητισμό, ἐκδρομές, μουσική) καὶ τὸ ***Ξεσπάθωμα*** (Διαπλάσεως καὶ Συλλόγου).

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΣΑΛΟΝΙΚΙΩΤΕΣ»

[ΜΒ-1027]

Ἱδρύθηκε σύλλογος ***«ΕΠΙΚΟΣ ΚΥΚΛΟΣ»*** Ἐπίτιμος πρόεδρος ***Τελλέοιλα.*** Πρόεδρος ***Ἀνταία.*** Ἀντιπρόεδρος: ***Μέλλων Στρατιώτης.*** Γραμματεὺς ***Κυμοθόη.*** Ταμίας ***Ἀοτυνάξ.*** Μέλη: ***Διομήδης, Λιμνώρεια, Κάλχας, Κυμοδόκη, Δωρίς, Ἀτρεύς.***

Σκοποὶ πολλοὶ καὶ κυρίως μορφωτικοί. Δηλοῦμεν ὅτι ἀδιαφοροῦμεν δι' ἀποκαλύψεις. Δεχόμεθα μέλη. Διεύθυνσις Δαιδάλου 26 Ἐνταῦθα.